

မြန်မာပြည်အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်နေသည်မှာ
ဒီမိုကရေစီတက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ မဟုတ်တော့ပါ။
အင်ဒိုနီးရှားအပြောင်းအလဲတွင် အကြံပေးခဲ့ကြသည့် ‘အာစလေ’ ဂိုဏ်းလို
စွမ်းဆောင်ရည်ပြည့် ဘောဂဗေဒသမားတွေ ဖြစ်ပါသည်။
(ဗရန့်စစ် ဂူကူယားမား)

ပညာရှင်များခေတ်

ကျော်ဝင်း

စာရေးသူ၏ အမှာ

(၁)

စာရေးသူမှာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်က တက္ကသိုလ်ရောက်ပါသည် ။ တက္ကသိုလ်တွင် နှစ်အတန်ကြာ သင်ယူခဲ့ရ သည် မှာ "ဆေးပညာ" ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ သို့နှင့် တိုင် ဘွဲ့ရတော့ "ဓာတုဗေဒ" နှင့် ရပါသည် ။ စားဝတ်နေရေး အတွက် ကျူရှင်ဆရာလုပ်တော့ "အင်္ဂလိပ်စာ" သင်သည် ။ စာပေလောကထဲ ရောက်တော့ "စီးပွားရေး" "နိုင်ငံရေး"တွေ ရေးဖြစ်သည် ။ သည် လိုနှင့် ...၊ မိမိကိုယ်ကို ဘာကောင်မှန်းပင် မသိတော့...။

(၂)

စာရေးသူမှာ "နဂါးနီ" ခေတ်ကို မမိခဲ့ပါ။ သို့တစေ နဂါးနီက ဖြန့်ချိပေးခဲ့သော "မဟာအိုင်ဒီယာကြီး" တစ်ခု၏ ဖမ်းစားမှုကိုမူ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြုံခဲ့ရသည် ။ သည် လိုနှင့် "နိုင်ငံရေး"မှာ စာရေးသူ၏ "အချစ်ဦး" ဖြစ်လာရတော့သည် ။

နိုင်ငံရေး မိုးသက်မှန်တိုင်းများကို ကာလတစ်ခု ဖြတ်သန်းပြီး သကာလ မိမိအတွေ့အကြုံနှင့် "ဆန် တုတ်တိုက်"

ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြန်လည်စဉ်းစား ဆင်ခြင်စရာများ မနည်းမနောရှိလာသည် ။ ပထမဆုံး သံသယဖြစ်မိသည် ကား "စီးပွားရေး"...။ လက်ဝဲဝါဒီတွေ မုန်းသော "ဈေးကွက်" ကို စာရေးသူက စိတ်ဝင် စားနေသည် ။ သို့ဖြင့် "ဘောဂဗေဒ" စာအုပ်တွေ ရှာဖွေဖတ်ဖြစ်သည် ။ "အရင်းရှင်ဘောဂဗေဒ" ဆိုပါစို့...။

ပထမဆုံးဖတ်ဖြစ်သည် မှာ Daniel R.Fusfeld ရေး "The Age of the Economist" "စိတ်ဝင်စား" သွားသည် ။ နောက် သူ့ထက်ပိုနက်သော George soule ရေး "Ideas of the Great Economist" ကို ဖတ် ဖြစ်သည် ။ စိတ်ဝင်စားရုံမက "စွဲ" သွားသည် ။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို Robert L.Hellberomer ရေး "The Worldly Philosophers" ဆက်ဖတ်ဖြစ်ရာ စွဲရုံမက "ခိုက်" သွားသည် ။ ကျုပ်စာအုပ်သုံးအုပ်ကို စုပြီး မှတ်စု ထုတ်လိုက်သည် ။ "ပညာရှင်များ ခေတ်" ဟု လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမည်ပေးလိုက်သည် ။ ဤအချိန်ထိ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိသေး။ အပျော်သက်သက်ပင် ဖြစ်သည် ။

(၃)

စာ ရေး သူ မှာ ၊ စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ စာရေးသည့် အလုပ်ကိုလည်း စာဖတ်ရတာလောက် ဝါသနာမပါလှပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ စာပေလောက ရောက်နှင့် နေသော သူငယ်ချင်း ကိုတင်မောင်သန်း (သင့်ဘဝ) က "ပညာရှင်များ ခေတ်" ကို တွေ့သွားသည် ။ "မှတ်စုတို တွေကို ဆောင်းပါးဖြစ်အောင် ပြန်ချောပြီး သူ့ဆီပို့ပေးပါ" ဟု မှာ

သွားသည်။ ။

သို့ဖြင့် လူကြုံနှင့် ကိုတင်မောင် သန်းဆီ ပို့လိုက်သည်။ ။ သို့တိုင် လူကြုံက သူနှင့် မတွေ့။ ကိုတာကို ပေး ခဲ့သည်။ ။ ဤတွင် ကိုတာက သူ ထုတ်မည် ဟု ဆိုသည်။ ။ အလွန်လေးပင်သော အကြောင်းအရာကို ဘယ်သူမှ မသိ သော ကလောင်သစ်က ရေးသည် ဖြစ်၍ ရှုံးဖို့ သေချာကြောင်း တားပါသေးသည်။ ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား မုံရွာသားပီပီ မိုက်လုံးကြီးသော ကိုတာက "ရှုံးပလေစေ၊ ထုတ်မယ်" ဆိုကာ တကယ်ထုတ်တော့သည်။ ။ စာအုပ်အမည်ကို တော့ "ပညာရှင်များ ခေတ်" ဆိုသည် ကို စာပေစိစစ်ရေး မလွတ်လောက်၍ ကိုတင်မောင်သန်းကပင် "နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး" ဟု အမည်ပြောင်း လိုက်သည်။ ။

သည် လိုနှင့် "နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး" မှာ စာရေးသူ၏ ပထမဆုံးစာအုပ် ဖြစ်လာသည်။ ။ စာရေးသူလည်း လူပေါင်းမှားပြီး စာပေလောက ရောက်သွားသည်။ ။ "စာရေးခြင်း" အလုပ်နှင့် အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွား ရတော့သည်။ ။

(၄)

ယခုနောက်တစ်ကြိမ် ထုတ်မည်ဆိုသောအခါ "နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး" မှာ ဖြည့်စွက်စရာတွေ အတော် ရှိနေသည်။ ။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ မပြင်လိုက်တော့ပါ။ မိမိ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်လေးကို မတို့ မထိချင်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မိမိရေးခဲ့သမျှ စာများ ထဲမှ ခေတ်နှင့် မလွတ်တတ်သေးသော
ဘောဂဗေဒဆိုင်ရာ စာများကိုလည်း စု လိုက်သည်။ ။ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး၊
ဈေးကွက်စီးပွားရေး၊ အဲ(န)ထရာပရာနောစီးပွားရေး၊ ပျော်ရွှင်မှု၏
နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒ၊ တဲလင့်ဝါး (သို့မဟုတ်) ဦးနှောက်ပါဝါစစ်ပွဲများ ၊
စီးပွားရေးသစ်၊ သီအိုရီ၊ မိုဒယ်နှင့် ပြန်လည် ဆန်းစစ်ခြင်း၊ စုစုပေါင်း
ခေါင်းစဉ်ကိုးခု ရသည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး၏ အမည်ကိုတော့
မူလအမည် "ပညာရှင် များ ခေတ် " ပင် ပေးလိုက်သည်။ ။

စာရေးသူ ရေးပြီးသမျှ ဘောဂဗေဒ စာစုများ ဆိုပါစို့...။

(၅)

အခုတော့ ...၊ "စာရေးသည့် အလုပ်" မှာ စာရေးသူ၏
အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား ဖြစ်နေပါပြီ။ "ဆင်းရဲဖော်" လေးမို့
သံယောဇဉ်လည်း ကြီးပါသည်။ ။ သို့တိုင် "နိုင်ငံရေး" ကိုတော့ မမေ့။
"အချစ်ဦးကို မြေးဦးရတောင် မမေ့" ဆိုသမို့လား...။

ကျော်ဝင်း

၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈

နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး
Economy of Nation

"ဘယ်ခွေးမှ အမဲရိုးခြင်း လဲကိုက်ကြသည် မဟုတ်။ မိမိ
လိုအပ်သော ပစ္စည်းနှင့် မိမိ ပိုလျှံသော ပစ္စည်း တို့
လဲ လှ ယ် သုံး စွဲ ကြ ခြင်း မှာ လူသားနှင့် သာ သက်ဆိုင်သော၊
လူသားသာလျှင် လုပ်လေ့ရှိသော ဇာတိစိတ် ဖြစ်သည် ။

(အဒမ် စမစ်)

ဘောဂဗေဒပညာရှင်

နိဒါန်း
စိန်ခေါ်နေသောမေးခွန်းများ

မွန်းတည့်ချိန်နှင့် နေဝင်ချိန်

၂၀ ရာစု၏ နောက်ဆုံးဆယ်စုတွင် နိဂုံးကမ္မတ်တရားကြီးတွေ၊
ရေပန်းစားနေသည် ။ သမိုင်း၏ နိဂုံး၊ စာနယ်ဇင်းများ ၏ အန္တိမ၊
အလုပ်၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်...၊ စသည် ဖြင့်။ ဤတွင်

"ဘောဂဗေဒဘာသာရပ် သည် လည်း နေဝင်ချိန် ရောက်ပြီ " ဟု ဆိုလာကြသည်။ ။ အသစ်သစ်သော အပြောင်းအလဲတို့ သည် ရှိရင်းစွဲ တရားကိုယ်တို့ နှင့် မကိုက်ညီတော့ဟု ဆိုကြသည်။ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘောဂဗေဒသည် စန်းအပွင့်ဆုံး ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။ ၁၉၈၀ အလွန်နှစ်များက တက္ကသိုလ် ဝင်ကြမည့် တရုတ်ကျောင်းသားများကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းကြည့်ရာ ဘောဂဗေဒ သင်ကြား လိုသည့် ကျောင်းသားက အများစုဖြစ်နေသည်။ ။ အမေရိကန်တွင် လည်း ဘောဂဗေဒဘွဲ့ရ လူငယ်များမှာ စီးပွား ရေး ကုမ္ပဏီများ လောကတွင် ပျံတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ တွင် လည်း ဆေးမီးတို၊ ရမ်းကြိတ် မှန်းကြိတ်နှင့် မဖြစ်တော့မှန်း သိလာကြပြီးသကာလ၊ ဘောဂဗေဒကို အထူး စိတ်ဝင်စားလာကြသည် ဟု ကြားရသည်။ ။

ဤတွင် စဉ်းစားစရာ ရှိလာသည်။ ။ ဘောဂဗေဒ နေဝင်ပြီလော၊ သို့မဟုတ် ခုမှ မွန်းတည့်ချိန် ရောက် လာသည် လော...။

ဓနဗေဒနှင့် သောကဗေဒ

"အီကောနောမစ်" ဆိုသော မူရင်း ဂရိစကားလုံးကို "ဓနဗေဒ" ဟု ဘာသာပြန်သူတို့ ရှိသည်။ ။ ဤ စကားလုံးကို စတင်သုံးခဲ့သူ ဂရိပညာရှင် "ဇီနိုဖောင်း" ၏ အဆိုအရ "စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝရေး ဖြစ်သည် " ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် "အီကောနောမစ်" ကို "ဓနဗေဒ" ဟု ပြန်ဆိုခြင်း သည် လျော်ကန်သည် ဟု ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ ။

သို့သော် ချမ်းသာကို ရှာရင်းက ဆင်းရဲသံသရာမှ

ရုန်းမထွက်နိုင်ကြပြန်ရာ ဤပညာရပ်ကိုပင် "သောကဗေဒ" ဟု ခပ်ထွေထွေ အမည်သညာ ပြုလာကြပြန်သည်။ ။ ဤတွင် စဉ်းစားဖို့ ရှိလာသည် ။ ဘောဂ ဗေဒသည် အမှန်ပင် "ဓန" ကို ဖန်တီးနိုင်ပါသလော၊ အမှန်ပင် "သောကဗေဒ" ဖြစ်သွားပြီလော။

အခိုင်အမာနှင့် မရေမရာ

"ဘောဂဗေဒ" ကို သိပ္ပံပညာဟု ဆိုသူတို့ က ဆိုကြသည် ။ သူတို့ အဆိုအရ တိကျသည် ၊ ခိုင်မာသည် ဟု ယူဆသည် ။ ရေပန်းစားသော ပြက်လုံးတစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ "ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဘောဂဗေဒ ပညာရှင် လေး ဦး ကြားသို့ ချပြလိုက်ပါ၊ အဖြေ ငါးမျိုးထွက်ပါလိမ့်မည်" ဟု ဆိုသတတ်။

တစ်ခုတော့ရှိသည် "တိကျမှ ၊ သေချာမှ သိပ္ပံပညာ" ဆိုသော အယူအဆကိုပင် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြဖို့ လိုမည်ထင်သည် ။ စဉ်းစားစရာတော့ ရှိပါသည် ။ ဘောဂဗေဒသည် ပညာရပ်တစ်ခုအနေနှင့် အခိုင်အမာ တည်ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် စိတ်ကူးမှန်းဆချက်မျှသာလော။

အနှစ်နှစ်ထောင်နှင့် အနှစ်နှစ်ရာ

ဘောဂဗေဒသည် ပညာရပ်တစ်ခုအနေနှင့် စနစ်တကျ ဖြစ်လာခဲ့သည် မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ရာဝန်း ကျင်ကမှ ဟု ဆိုသည် ။ သို့သော် လူ့သက်တမ်းသည် ခရစ်တော်မှ စတင်ရေတွက်လျှင်ပင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် ပြည့်ပေတော့မည်။

အနှစ် နှစ်ရာအလွန်က လူသားသည် မစားမသောက်ဘဲ
နေခဲ့မည်မဟုတ်။ သူ့တွင် စားဝတ်နေရေး ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့မည်မှာ
သေချာသည် ။ ဤပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန်ကန်ခဲ့ရမည်မှာ လည်း
သေချာသည် ။ ထိုစဉ်က လူသားသည်
မည်သို့ကုန်ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြသနည်း၊ အကျိုးအမြတ်ကို
မည်သို့ခွဲဝေခဲ့ကြသနည်း၊ ဤ ပြဿနာ များကို မည်သည့် စံညွှန်းများ
နှင့် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ကြမည်နည်း။

"အမြင်မတူလျှင် သမိုင်းနှင့် ညှိ" ဆိုသော စကားရှိပါသည် ။ ဆိုခဲ့ပါ
မေးခွန်းများ အတွက် အတွေး နယ်ချဲ့နိုင်ရန် အကောင်းဆုံး
အကိုးအကားမှာ "သမိုင်းကို ခြေရာခံကြည့်ခြင်း" သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
ယူဆပါ သည် ။

အခန်း ၁

ရှေးဟောင်းဘာဝဗေဒ အပိုင်းအစများ

ဓားလွတ်ကိုင်စစ်သား ၊ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်

မင်းဆရာပုရောဟိတ်

ဇီနိုဖောင်း (ဘီစီ ၄၃၀ - ၃၅၅) သည် စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သမိုင်းပညာရှင်ဟု လည်း ဆိုနိုင်သည် ။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အဆိပ်ရည်ကို အပြီးမပျက် သောက်ခဲ့သူ "ဆိုကရေးတီး"၁ ၏ တပည့်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။ "အိုအီကိုနိုမီကော့"၂ ဟု တွင် သော စီးပွားရေးပညာကျမ်းကို ပြုစုခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည် ။

"ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၏ အရင်းခံအကြောင်းမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်း" ဟု သူက ယူဆသည် ။ "အလုပ် ခွဲခြား လုပ်ကိုင်မှု"၃ ၏ အရေးပါပုံကို ဆန်းစစ်သည် ၊ လယ်ယာမှ ရသော အကျိုးအမြတ်အချို့ကို ကျွန်တို့ အား ခွဲဝေပေးသင့်သည် ဟု လည်း တင်ပြခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ဤသို့ဖြင့် စီးပွားရေးမက်လုံး၏ အာနိသင်ကို ပထမဆုံး တွက်ဆစ် ပြခဲ့သူဟု ဆိုနိုင်သည် ။ ထို့ထက် တန်ဖိုးတွင် "အသုံးဝင်တန်ဖိုး"၄ သာမက "ဖလှယ်မှုတန်ဖိုး"၅ ပါရှိ သည် ဟု စတင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည် ။

"ပလာတို"၆ (ဘီစီ ၄၃၇ - ၃၄၇) သည် လည်း ဆိုကရေးတီး၏

သာဝက တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ ပြုစုခဲ့သော "သမ္မတနိုင်ငံ" ကျမ်းဂံတွင် သူ၏ စိတ်ကူးထဲမှ နိုင်ငံတော်ကို ပုံဖော်ခဲ့သည်။ ဤကျမ်းမှာ ပင်သူ၏ ဘောဂဗေဒဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်၊ အပိုင်းအစများကို တွေ့ရပါသည်။ "အပြန်အလှန် ကူညီမှုနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုသည် လူ့ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက်" ဟု သူက အကဲဖြတ်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပင် "အလုပ်ခွဲခြားလုပ်ကိုင်မှု" လိုအပ်ချက်ကိုလည်း ထောက်ပြခဲ့သည်။ ပညာတတ်သူက အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန် ယူပြီး ပညာမဲ့သူက ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး တာဝန်ယူရမည်ဟု နိုင်ငံတော်တာဝန်များကို ခွဲဝေနေရာချထားရန် အဆို ပြုသည်။ စီးပွားရေး၏ အဓိကအခြေခံမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ကုန်ထုတ်မှုနှင့် ငွေတိုးချေးမှုကို ဒုစရိုက်ဟု ခံယူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွေးမွေးရန်အတွက်သာ ငွေကြေးစုဆောင်းဖို့ လိုသည်။ အခြား ဘာအတွက်မှ အပိုအလျှံမလိုဟု ယတိပြတ် ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ခေတ်၏ ဘတ်ဂျက်ကို သူနည်း သူဟန်နှင့် တင်ပြခဲ့သူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

"အရစ္စတိုတယ်" (ဘီစီ ၃၈၄ - ၃၂၂) မှာ ပလာတို၏ တပည့်ဖြစ်ပြီး "မဟာအလက်ဇန္ဒား"၏ ဆရာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်အထိ အကိုးကား အညွှန်းဆို အခံရဆုံးပညာရှင် ဖြစ်သည်။ သူ့အမြင်အရ "အလုပ်" တွင် "သဘာဝကျသော အလုပ်" နှင့် "သဘာဝမကျသော အလုပ်" ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည် ဟု ဆိုသည်။ လူသား အတွက် စားသုံးရန် ထုတ်လုပ်သော အလုပ်မှာ သဘာဝကျသောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ရှိသောအလုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ အသပြာတိုးပွားစေရန် ရည်ရွယ်သော ကုန်သွယ်ရေး အလုပ်မှာ သဘာဝမကျသောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်မရှိသော အလုပ်၊ သိက္ခာမဲ့သော အလုပ်လည်း

ဖြစ်သည် ။"ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ဆိုသည် မှာ အသပြာမဟုတ်၊ လယ်ယာထွက်ကုန်သာ ဖြစ်သည် " ဟု ယူဆခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ။

"ကျွန်ဆိုသည် မှာ စကားပြောတတ်သည့် ကုန်ထုတ်ကိရိယာ ဖြစ်ပြီး၊ ကုန်ထုတ်ကိရိယာသည် စကား မပြောတတ်သော ကျွန်ဖြစ်သည် " ဆိုသည့် သူ၏ စကားတစ်ခွန်းမှာ ခါးသီးလှသော်လည်း သူ့ခေတ်နှင့် သူတော့ မှားသည် ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ "စုပေါင်းပိုင်ဆိုင်မှုဆိုသည် မှာ လူပျင်း မစသည့် ပေါ်လစီသာ ဖြစ်သည် " ဟူ၍ တင်း တင်း မာမာ ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီး သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်ကို အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည် ။

ဤသည် တို့ မှာ ခေါ်မခေတ် စာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ခြေရာခံ၍ ရသော ဘောဂဗေဒအပိုင်းအစများ ဖြစ်ပါသည် ။

အင်ပါယာကျဆုံးခန်းမှ သမ္မာကျမ်းစာသို့

ရောမအင်ပါယာနှင့် အလယ်ခေတ်ကြားတွင် အရေးကြီးသော မှတ်တိုင်အချို့ ရှိခဲ့သည် ။ စပါးတားကပ် ပုန်ကန်မှု၊ ဘာဘေးရီးယန်းတို့ ကျူးကျော်ခြင်း၊ ခရစ်တော်ပေါ်ထွန်းခန်း...၊ စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။ ဤနောက်ခံ ကားတွင် လူးလွန်လှုပ်ရှားခဲ့သော ဘောဂဗေဒ သန္ဓေသားလောင်း၏ အတွေးအမြင်များမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည် ။

ရောမအင်ပါယာခေတ်တွင် လူဖြစ်ခဲ့သော "ပေါဆီးယပ်ကတို"ဇ (ဘီစီ ၂၃၄၁၄၉) သည် ခေါ်မဆရာများ နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့ကြသော "ကုန်သွယ်မှု" ကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ အလုပ်ပမာဏပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ခသတ်မှတ်သည့် စနစ်ကို စတင်စူးစမ်းခဲ့သူလည်း

ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘီစီ ၁၁၆-၂၇ ကို ဖြတ်သွားသော "တာရင်တီးယပ်ဗာရီ"၁၀ သည် ပို၍ ရဲရဲရင့်ရင့် စဉ်းစားလာသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေရာတွင် လွတ်လပ်သူများ နှင့် အစားထိုး လုပ်ကိုင်ရန်အထိ၊ ဆော်ဩခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ "အလုပ် လုပ်ချင်လာအောင် ရုပ်ဝတ္ထုမက်လုံး ပေးသင့်သည်" ဟူ၍ လည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တင်ပြခဲ့သူ ဖြစ် သည် ။

"လူစီးယပ်စနယ်ဆာ"၁၁ မှာ ရောမအင်ပါယာ ကျဆုံးခန်းတွင် လူဖြစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ တစ်ချိန်က ဒုစရိုက်မှုဟု ယူဆခဲ့ကြသော "ကုန်သွယ်မှုအလုပ်" ကို သဘာဝကျသောအလုပ်ဟု တစ်ရာရှစ်ဆယ်ဒီဂရီ လှည့် ပြောင်း ခံယူခဲ့သူ ပညာရှင်လည်း ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့နောက်တွင် ကား ဘောဂဗေဒပညာရပ်၏ သမိုင်းဦးတွင် အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ခေတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် လူဖြစ် ကြီးပြင်းရသောခေတ်မှာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု နှေးကွေးလေးလံသော ခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း သမိုင်းဆရာများက အမှောင်ခေတ်ဟု သတ်မှတ်ခေါ်တွင် ခဲ့ကြသည် ။ ထိုအမှောင်ခေတ်ကို ခရစ်တော်၏ ဓမ္မအလင်းဖြင့် ဖြိုခွင်းရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သူ၊ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ "စိန့်ထောမတ်အာကွီနတ်(စ်)"၁၂ ဖြစ်ပါသည် ။

သူသည် ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်၏။ သူနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ မြို့ကို အစွဲပြု၍ သူ့ကို အာကီနိုမြို့မှ သောမတ်(စ်) ဟု လူသိများ ခဲ့သည် ။ သူ့ခေတ် အာဏာပိုင် ပဒေသရာဇ်တို့ ၏ မင်းဆရာ၊ ပုရော ဟိတ် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။

သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး "ဘောဂဗေဒပညာရပ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် စုစည်း ပုံဖော်ခဲ့သူ" အဖြစ် အမှတ်ပေးကြပါသည် ။ ခရစ်တော်၏ မေတ္တာရေစင်နှင့် သူတကာ မင်းတရားများ ၏ အာဏာစက်တို့ ဖြင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေသော သူ၏ အမြင်များမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည် ။ ဤသည် တို့ ကို ကောက်ကြောင်းဆွဲကြည့်သော်...။

ပိုင်ဆိုင်မှု ။ ။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်သူသည် သဘာဝတရားနှင့် မဆန့်ကျင်ရုံမျှမက သဘာဝ၏ လိုအပ်ချက် တစ်ရပ်ဖြစ်သည် ။ မိမိအကျိုးစီးပွားအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိုခြင်းသည် လူသား၏ ဗီဇစိတ်ပင် ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် စုပေါင်းပိုင်ဆိုင်မှုစနစ်သည် လူ့သဘာဝနှင့် မကိုက်ညီ။ (မြေယာပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် တင်ပြမှု ဖြစ်သည်)

ခွဲဝေဖြန့်ဖြူးမှု ။ ။ ဆင်းရဲသားများကို လူချမ်းသာများက ကူညီသင့်သည် ။ ထိုသို့ ကူညီနိုင်ရန်လည်း ဓနဥစ္စာကို ရှာဖွေရမည်။ အကယ်၍ ဆင်းရဲသားတစ်ဦးသည် လူချမ်းသာများ ၏ ကရုဏာနှင့် စာနာမှုကို မရ လျှင် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းများကို လုယက်သိမ်းပိုက်ခွင့်ရှိသည် ။ (ဤအချက်မှာ အတော်ထူးခြားသည် ။ ကောင်းကင်နိုင်ငံကို မြေကြီးပေါ်ဆွဲချ၍ မရနိုင်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာဟန်ရှိသော ဒေါသဖြစ်မည် ထင်ပါသည်)

ဈေးနှုန်း ။ ။ ကုန်ဖလှယ်ရာတွင် တရားမျှတသော ဈေးနှုန်းသုတ် ဖြစ်ရမည်။ တရားမျှတသော ဈေးနှုန်း ဆိုရာတွင် ကုန်ထုတ်စရိတ်နှင့် လုပ်ခနှစ်ရပ်ပေါင်းကို ဆိုလိုသည် ။ (တန်ဖိုးတွင် လုပ်အား၏ အခန်းကို ထည့်တွက်လာခြင်းမှာ ခေါ်မဆရာများ ထက် မြင့်မားသည် ဟု

ဆိုနိုင်သည်)။

လုပ်ခ ။ ။ အလုပ်၏ အရည်အသွေးကိုလိုက်၍ လုပ်ခမှာ အနည်းအများ ရှိရမည်။ တစ်ပြေးညီ လုပ်ခ ဆိုသည် မှာ မဖြစ်နိုင်။ (သို့သော် "အောက်တန်းစားများမှာ လုပ်ခ နည်းပြီး၊ အထက်တန်းစားများ ဆိုလျှင် လုပ်ခ ပိုရသင့်သည် " ဟု ဆိုကာ အလုပ်၏ အရည်အသွေးကို အတန်းအစားနှင့် ခွဲခြားခဲ့ပြန်သည်)။

ကုန်သွယ်မှု ။ ။ အမြတ်ကို ရှေ့ရှုသော ကုန်သွယ်မှု၊ အတိုးကို ရှေ့ရှုသော ငွေချေးမှုတို့ ကို ဘုရားသခင် မကြိုက်ဟု ဆိုကာ လုံးဝပယ်ချခဲ့သည် ။ (ဤအချက်တွင် ကား ခေါ်မဆရာများ ထက် ဘာမှ မပိုပြန်ချေ)

အသပြာ ။ ။ အသပြာသည် သာမန်ဖလှယ်မှု ကိရိယာသာ ဖြစ်သင့်သည် ။ တန်ဖိုးသစ်ကို ထုတ်လုပ်ပေး သော အရင်းအနှီး မဖြစ်သင့်။ (လာတော့မည့် ခေတ်များကို ကြိုတင်ဟန့်တားလိုဟန် ရှိပါသည်)။

ဤသည် တို့ မှာ သမိုင်း၏ အမှောင်ခရီးရှည်ကြီးအတွင်းမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်လိုက်ရသော ဘောဂဗေဒ အတွေးအမြင် အပိုင်းအစအချို့ ဖြစ်ပါသည် ။

ကြိုးစင် နရသိန်နှင့် သိပ္ပံမြို့ဟောင်း

နိစ္စဓူဝ ပြဿနာများ ၏ ခါးသီးစူးရှမှုများမှ ၊ မွေးဖွားဖန်တီးလိုက်ဟန်ရှိသော၊ စိတ်ကူးကောင်းကင်များ တွင် လည်း ဘောဂဗေဒ အပိုင်းအစများကို တွေ့နိုင်ပါသည် ။ နွေလည်အိပ်မက်မှ

တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဘောဂဗေဒ ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သောမတ်မိုး၁၄ (၁၄၇၈ - ၁၅၃၅) သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးသုခမိန်ကြီး ဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာဆရာကြီးလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကဗျာဆရာကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပြန်သည် ။ နာမည် ကျော် "ယူတိုပီယာ"၁၅ သည် "မိုး"မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ဖြစ်သည် ။

"ယူတိုပီယာ"တွင် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းမရှိ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို လူထုက တိုက်ရိုက်ရွေးကောက် ၏။ လူအားလုံးလည်း အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။ ကြေးရတက်မရှိ၊ ဘုန်းကြီးမရှိ၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ကုန်သွယ် ရန်မှ လွဲ၍ ပြည်တွင်းဖလှယ်မှုတွင် အသပြာမလို၊ ပစ္စည်းချင်း တိုက်ရိုက်ဖလှယ်ကြသည် ။ ရာဇဝတ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ်၊ သေဒဏ်မရှိ၊ ညစ်ညမ်းသော အလုပ်ကို လုပ်စေခြင်းသာ ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည် ။

သို့သော် "မိုး" တစ်ယောက် သူ၏ "ယူတိုပီယာ" သို့ ရောက်မသွားခဲ့ပါ။ အဋ္ဌမမြောက် လူဝီဘုရင်၏ ကြိုးစင်ပေါ်သို့သာ ရောက်သွားခဲ့ရသည် ။

ထောမတ်ကန်ပလာ၁၆ (၁၅၆၈ - ၁၆၃၉) သည် သူ့ဘဝ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကျော် (အနှစ် ၃၀ နီးပါးမျှ) ကို အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသူ၊ ပညာရှင် ဖြစ်၏။ အကျဉ်း၏ နေ့များ အတွင်း၊ သူ မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်မှာ "နေနိုင်ငံ"၁၇ ဖြစ်သည် ။

"နေနိုင်ငံ" တွင် အစစအရာရာ အများ ပိုင် ဖြစ်၏။ လူသား "မိန်းမ" သည် ပင် အများ ပိုင် ဖြစ်၏။ စက်မှုထွန်းကားလာ၍ အလုပ်ချိန်နည်း၏။ လူ့ဘဝ၏ အမြိုက်အရသာကို တစ်ဝကြီး

ခံစားနိုင်၏ ။ "နေနိုင်ငံ" ၏ ဖွဲ့စည်းပုံမှာ လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည် ။ လူထုက တိုက်ရိုက်ရွေးကောက် တင်မြှောက်သော စနစ် နှင့် နံပါတ်တစ်ခေါင်းဆောင်ကို ရွေးသည် ။ လူဝတ်ကြောင်တော့ မဖြစ်စေရ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ရမည်။ သူ "ကက်ဘိနက်" တွင် ဦးဗလ (စွမ်းပကားဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး)၊ ဦးပညာ (ပညာရေးဆိုင်ရာဝန်ကြီး)၊ ဦးမေတ္တာ (မေတ္တာရေးရာဆိုင်ရာဝန်ကြီး) ဆိုသော ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးပါဝင်သည် ။

အလင်းရောင် မရနိုင်ခဲ့သော အကျဉ်းတိုက်ထဲမှ "ကက်ပလာ" ၏ "နိုင်ငံ" မှာ လှပသော ဂန္ထဝင် ပုံပြင်အဆင့်ထက် ပိုနိုင်ခဲ့သည် တော့ မဟုတ်ပါချေ။

"ဖရန်စစ်ဘေကွန်" ၁၈ (၁၅၆၁-၁၆၂၆) သည် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဖြစ်သည် ။ အဘိဓမ္မာဆရာကြီးလည်း ဖြစ်သည် ။ သူ၏ "အတ္တလန်တစ်သစ်" ၁၉ ကို ဖတ်ဖူးလျှင်၊ ယခုခေတ် သိပ္ပံဝတ္ထုဆရာများ ၏ ဘိုးအကြီး ဟု လည်း သတ်မှတ်ချင်လာပါလိမ့်မည်။

"အတ္တလန်တစ်သစ်" နိုင်ငံတွင် သိပ္ပံပညာသည် မောင်းနှင်ရေး အင်အားဖြစ်သည် ။ သိပ္ပံပညာသည် သာ ဘဝဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထိုဘဝသည် မြေကြီးပေါ်မှ လက်တွေ့ဘဝတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ စိတ်ကူးထဲမှ အိပ်မက်နိုင်ငံသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ထူးခြားသည် မှာ ဆိုခဲ့ပါ ပညာရှင်ကြီးများ သည် "စိတ်ကူးယဉ်သော ပြစ်မှု" အတွက် သူ့ခေတ်အာဏာ ပိုင်တို့ ၏ အနှိပ်စက်နှင့် အသတ်အဖြတ်များ ခံခဲ့ရသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

၁။ Socrates

၂။ Oikonomikos

၃။ Specialization of Labour

၄။ Usevalue

၅။ Exchange Value

၆။ Plato

၇။ The Republic

၈။ Aristotele

၉။ Porcious

၁၀။ Terentius Verro

၁၁။ Lucius Ceneca

၁၂။ St . Thomas Aquinas

၁၃။ Fair Price

၁၄။ Thomas More

၁၅။ Utopia

၁၆။ Thomas Campanella

၁၇။ The State of the Sun

၁၈။ Francis Bacon

၁၉။ New Atlantis

အခန်း ၂

မာကင်တိုင်ဝါဒ ဖိဆီအိုကရေစီနှင့် စီးပွားရေးလစ်ဘရယ်ဝါဒ

လယ်ယာမှ အသပြာသို့

လူသမိုင်းတွင် "ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရေးခေတ်" ဟု သမိုင်းပညာရှင်များက အမည်ပေးထားခဲ့သော ကာလတစ်ခု ရှိခဲ့သည်။ ။ ပဒေသရာဇ်များ ၏ အာဏာစက်အောက်မှ နှိုးကြားရုန်းကန်လာသော ဖြစ်ရပ်များ ကြောင့် ဤအမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒပညာရှင် အချို့ကမူ ဤကာလကိုပင် "ကုန်သည် အရင်းရှင်စနစ် ဖွားမြင်ခန်း" ဟု ရှုမြင်သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဤကာလအတွင်း ပေါ်ထွက်ခဲ့သော စီးပွားရေး အတွေးအမြင်များ အပေါ် အခြေခံ၍ သတ်မှတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤနှစ်ကာလများ အတွင်း စီးပွားရေး တိုးတက်နှုန်းမှာ ယခင်နှင့် စာလျှင် မြန်ဆန်လာသည်။ ။ တစ်ဘက် မှ လည်း စားမည့် ပါးစပ်ပေါက်များ တိုးပွားလာနေသည်။ ။ အထူးသဖြင့် မြို့ပြလူဦးရေ တိုးပွားလာသည့် အချက် မှာ အပြောင်းအလဲအတွက် အရေးပါသည် ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ ။ "ဗာစကိုဒဂါးမား"၁၊ "ကိုလံဘတ်"၂ စသော လူစွန့်စားများ ၏ ကောင်းမှုကြောင့် ကမ္ဘာ့ရေကြောမြေကြောမှာ လည်း ကျုံ့လာခဲ့ရာ၊ ကုန်သွယ်ရေးအတွက် အခွင့်အလမ်းများ

ပွင့်လာခဲ့သည်။ ။

ဤအခြေအနေများ အောက်တွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းနှင့် မဖြစ်တော့ကြောင်း သဘောပေါက် လာကြသည်။ ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ငြင်းပယ်ခဲ့သော ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းဘက် မျက်နှာမူလာကြသည်။ ။ အထူး သဖြင့် "နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေး" သည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ ဓနကို ဖန်တီးနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ရပ်ဟု ပြောင်းလဲခံယူလာ ကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဘောဂဗေဒဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်၊ အယူအဆများ သည် လယ်ယာမှ အသပြာသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့တော့သည်။ ။

ဒဂီးဝါဒီများ

ထိုခေတ်က ကုန်သည် များ ၊ အုပ်စိုးသူများ ၊ ဒဿနပညာရှင်များ ၏ တူညီချက်တစ်ရပ်မှာ အသပြာ (ရွှေဒဂီး၊ ငွေဒဂီး) စုဆောင်းခြင်းကို အမျိုးသားရေး ပေါ်လစီ၏ အဓိကရည်မှန်းချက်ဟု သဘောထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း သူတို့ ကို နှောင်းခေတ်ပညာရှင်များက "ဒဂီးဝါဒီများ" ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ။

"အသပြာ" သည် ရေရှည်ခံ၏။ သိမ်းဆည်းထားလို့ ရ၏။ အသပြာရှိလျှင် ဘာမဆို ဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင် ၏။ တိုင်းပြည်တိုင်းကလည်း "အသပြာ" ကို လက်ခံကြ၏။ ထို့ကြောင့် အသပြာသည် သာ အဆင်ပြေဆုံး ဓနပုံသဏ္ဌာန်ဟု ဒဂီးဝါဒီများက ခံယူကြ၏။

လယ်ယာလုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းနှင့် အသပြာကို မစုဆောင်းနိုင်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကုန်သွယ်ရေး နှင့် တွဲဘက်မှ သာ အသပြာကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု လည်း ယူဆကြသည်။ ။ ထို့ပြင်

လယ်ယာလုပ်ငန်းသည် မိုးလေဝသနှင့် သဘာဝကို မှီခိုနေရ၍
စွန့်စားရမှုများ သည် ၊ အမြတ်ရဖို့ မသေချာ။
စက်မှုကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းက ရသော ကုန်စည်များကို နိုင်ငံခြားသို့
တင်ပို့ရောင်းချခြင်းသည် သာ ပိုသေချာသော ငွေရှာနည်း ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် အသပြာ စုဆောင်းနိုင်ရေးအတွက် အဓိကလုပ်ငန်းမှာ
ကုန်သွယ်ရေးသာ ဖြစ်သည် ဟု ခံယူလာ ကြသည် ။

လူ့သမိုင်းတွင် အမျိုးသား ဘုရင့်နိုင်ငံများ
ပေါ်ထွန်းလာကြသောအခါ အဆိုပါ ဒင်္ဂါးဝါဒီများ သည်
အမျိုးသားနိုင်ငံတော်သစ်များ ၏ ဘဏ္ဍာရေးကို
ပုံဖော်ပေးကြသော "ဘီကာခွက်" များ ဖြစ်လာကြသည် ။ ဤသို့ဖြင့်
ထိုအမျိုးသား နိုင်ငံတော်များမှ လည်း ကုန်သည် နိုင်ငံများ အဖြစ်
အသွင်ပြောင်းလာခဲ့တော့သည် ။

ထောမတ်မွန်း (သို့မဟုတ်) အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကို ကာကွယ်ခဲ့သူ

၁၆၁၀ တွင် ဗြိတိသျှ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သည် ။
ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရှေ့တိုင်းနှင့် ကုန်သွယ်ပြီး အမြတ်ရရန်ဖြစ်သည် ။
သို့သော် ၁၆၁၃ ခုနှစ်တွင် ကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောတစ်စီး ပျက်စီးခဲ့ရာမှ
ငြင်းခုံပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်လာတော့သည် ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသည်
ပြည်တွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးများ ပြည်ပသို့ ထွက်သွား စေသည် ။ ထို့ကြောင့်
တိုင်းပြည်၏ ဘဏ္ဍာရေးကို ထိခိုက်စေသည် ဟု ဘက်တစ်ဘက်က
ဆိုသည် ။ ကျန် တစ်ဘက်မှ လည်း ဤအဆိုကို ချက်ကျလက်ကျ
ပြန်လည်ချေပသည် ။

ကုမ္ပဏီကို ကာကွယ်သူများ ဘက်မှ အထင်ရှားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ

"ထောမတ်မွန်း" (၁၅၇၁-၁၆၄၁) ဖြစ်သည်။ "မွန်း" သည် ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦး၏ သား၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ၏ လူထုဆက်ဆံရေး အရာရှိကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ သူပြုစုသော "နိုင်ငံရပ်ခြား ကုန်သွယ်မှုမှ ရရှိသော အင်္ဂလန်၏ ဘဏ္ဍာတော်" ဆိုသည့် စာအုပ်တွင် သူ့အမြင်များကို တွေ့ရသည်။

"မွန်း" ၏ အယူအဆအရ နိုင်ငံရပ်ခြား ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုတွင် ပို့ကုန်သည် သွင်းကုန်ထက် အမြဲ ပိုရမည်။ ထို့ကြောင့် များများ ပို့ပြီး၊ နည်းနည်း သွင်းရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတစ်ခုမှ ကုန်စည်များကို အသပြာနှင့် ဝယ်ပြီး အခြားနိုင်ငံတစ်ခုသို့ အမြတ်တင်ရောင်းခြင်းဖြင့် "ငွေပေးငွေယူရှင်းတမ်း"ဖြင့် တွင် အမြတ်ရအောင် လုပ်ရမည်ဟု လည်း ဆော်ကြသည်။ ထိုထက်မက အသပြာကို အသေဆုပ်ကိုင် မထားသင့်ဘဲ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် နောင်တစ်ချိန်တွင် အကျိုးရှိနိုင်သည် ဟု လည်း အခါပေးသည်။

"မွန်း" ၏ ကောက်ချက်မှာ "အမြတ်ကို ရှေ့ရှုသော ထုတ်လုပ်မှုနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြား ကုန်သွယ်မှုသည် ၊ ဒေသဆိုင်ရာ စားသုံးမှုအတွက် ထုတ်လုပ်နေခြင်းထက်၊ အဆများစွာ အကျိုးရှိသည်" ဟု ဆိုပါသည်။ ဤ အယူအဆသည် ပင် "မွန်း" ၏ မိခင်တိုင်းပြည်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ဘဏ္ဍာရေးပေါ်လစီ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် "နိုင်ငံတော်ချုပ်ကိုင်သော ကုန်သွယ်မှုကို ထိထိရောက်ရောက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင် ရေးအတွက် အစိုးရ၏ အာဏာယန္တရားကို အသုံးပြုရမည်" ဆိုသော အယူအဆမှာ လည်း ကျွဲကူးရေပါ ဖြစ်လာရတော့သည်။

ယန်းဘတ်ပတစ်ကိုး (လ်)ဘတ် (သို့မဟုတ်) ပြင်သစ်ပွဲရုံကြီး၏
မန်နေဂျာ

စဝိန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဒတ်(ချ်) နှင့် ပြင်သစ်တို့ ၏ စီးပွားရေးတန်ခိုးဩဇာ
ဖြိုင်ပွဲဝယ် ပြင်သစ်တို့ ကို ခေါင်း တစ်လုံး မြင့်စေခဲ့သူမှာ
"ယန်းဘတ်ပတစ်ကိုး(လ်)ဘတ်" ၇ (၁၆၁၉-၁၆၈၃) ဖြစ်သည် ။ "ဘတ်"
သည် သိုးမွေး ကုန်သည် တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည် ။ နောက်ပိုင်းတွင်
လူဝီ-၁၄ ၏ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာသည် ။

"ကိုး(လ်)ဘတ်" သည် သူကိုယ်စားပြု စီမံခန့်ခွဲရသော
ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို ပုဂ္ဂလိက ကုန်သည် ကြီး တစ်ဦးအနေဖြင့်
သဘောထားပြီး စဉ်းစားခဲ့သည် ။ သူရည်မှန်းသည် မှာ သူ့တစ်ကိုယ်ရေ
ကြွယ်ဝချမ်းသာရေး မဟုတ်၊ သူ့နိုင်ငံ၏ အင်အားနှင့် ဂုဏ်ကျက်သရေ
တိုးပွားခိုင်မာရေး ဖြစ်သည် ။

သူသည် ပြည်တွင်းထုတ်လုပ်မှုကို မြှင့်တင်ခဲ့သည် ။
သွင်းကုန်အပေါ်တွင် အခွန်ကောက်ခံခဲ့သည် ။
ပြင်သစ်ကုန်သဘောများကို ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးဆန်စေခဲ့သည် ။
ပြင်သစ်ကိုလိုနီများကို ချဲ့ထွင်ခဲ့သည် ။ ပြည်တွင်း
သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိုလည်း တိုးတက်စေခဲ့သည် ။ ဤလုပ်ငန်းများ
အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်အားများ စွာ လိုသည်
ဖြစ်ရာ ပြင်သစ်အလုပ်သမားများ နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်
အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းကို တားဆီးသည် ။ နိုင်ငံခြားမှ အလုပ်သမားများ
ပြင်သစ်သို့ လာပြီး အလုပ်လုပ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်အားပေး သည် ။
သူ၏ မူဝါဒများကို ပြင်သစ်တို့ က "ကိုး(လ်)ဘတ်ဝါဒ" ၈ ဟု

ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော် မိမိ၏ စိတ်အား၊ ကိုယ်အားကို ပြင်သစ်ပြည်ကြီးအတွက် ပေးဆက်ခဲ့သော "ကိုး(လ်)ဘတ်" ချော ဇာတ်သိမ်းမကောင်းခဲ့ပါချေ။ သူ ကြိုးစားခဲ့သည် နှင့် အမျှ သူ၏ ပြင်သစ်ပြည်ကြီးမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ခဲ့ပါ၏။ ချမ်းသာသမျှကိုလည်း ဘုရင်လုပ်သူက သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်သည် သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူချမ်းသာ စေချင်လှသော ပြင်သစ်ပြည်ကြီးမှာ ဒေဝါလီခံရမလို ဖြစ်လာသည် ။ ကိုး(လ်)ဘတ်ကိုယ်တိုင်လည်း မထင်မရှား ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ။

မာကင်တိုင်ဝါဒ (သင်္ခေပ)

"မွန်"၊ "ကိုး(လ်)ဘတ်" တို့ ကဲ့သို့သော ၁၆ နှင့် ၁၇ ရာစုအတွင်း စီးပွားရေးဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်များ ကို နှောင်းခေတ်ပညာရှင်များက "မာကင်တိုင်ဝါဒ" (ကုန်သည် ဝါဒ) ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော် "မာကင်တိုင်ဝါဒ" ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာများမှာ ဘောဂဗေဒပညာရှင်များ တော့ မဟုတ်ကြပါ ချေ။ ကုန်သည် များ ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ ၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်းများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေသည် လည်း မိမိတို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော အခြေအနေများ အပေါ်မှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည် ဟု ယူဆသော အလုပ်တို့ ကို လုပ်ခဲ့ကြ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ၎င်းတို့ ၏ စီး ပွား ရေး အ တွေး အ ခေါ် များ မှာ စနစ်ကျခိုင်ခံ့သော ပညာ တစ်ရပ်အနေနှင့် ပေါ်ထွက်လာခြင်းကား မဟုတ်ပါချေ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဘောဂဗေဒသန္ဓေသားသည် ၁၆ နှင့် ၁၇ ရာစုများ အတွင်းတွင် ရုပ်လုံးပီလာခဲ့ပြီး၊ ပညာတစ်ရပ်အနေနှင့်

မွေးဖွားသန့်စင်ခါနီးပြီဟူ၍ တော့ ဆိုနိုင် လောက်ပါသည်။ ။

"မာကင်တိုင်ဝါဒ"၏ စီးပွားရေး အတွေးအမြင်များကို ကောက်ကြောင်း ဆွဲကြည့်လျှင် -

၁။ ဓန၏ အခြေခံအဖြစ် လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းသို့ ပြောင်းလဲခံယူလာသည်။ ။

၂။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ကုန်သွယ်မှုကို အထူးအားပေးလာသည်။ ။ ကုန်သွယ်မှုတွင် "ကုန်သွယ်ရေး ရှင်းတမ်း"၁၀ ကို ပထမဆုံးကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းလာသည်။ ။

၃။ တစ်ခုတည်းသော ငွေကြေးစနစ်နှင့် အတိုင်းအတာ၊ အချင်အတွယ်စနစ်ကို တီထွင်လာသည်။ ။ တစ်ပုံစံတည်းသော အခွန်အကောက်စနစ်ကိုလည်း ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ။

၄။ လက်မှုပညာရပ်များ ၏ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများ တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ။

၅။ စီးပွားရေးတွင် "နိုင်ငံတော်အစိုးရက တိုက်ရိုက် ချုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်"ဆိုသော အယူအဆမှာ အပေါ်စီးရသော အမြင် ဖြစ်လာသည်။ ။

ချုပ်လိုက်လျှင် မာကင်တိုင်ဝါဒမှာ "နိုင်ငံတော်ကုန်သည် စနစ်" ဖြစ်၍ ၎င်းစနစ်က ရွေးချယ်လိုက် သော နိုင်ငံရေးသဏ္ဌာန်မှာ စုစည်းခိုင်မာသော နိုင်ငံတော် အချုပ်အခြာအာဏာ ဖြစ်သည်။ ။ ဤအာဏာ၏ ထိပ်ဆုံးတွင် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်များ ရှိနေကြပေသည်။ ။

တိုး တိုး တိတ် တိတ် တိတ် မှ
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြစ်လာသောမေးခွန်းများ

"မာကင်တိုင်" ဝါဒက စုစည်းပေးလိုက်သော ဘုရင်၊ ကုန်သည် များ
၊ မြေပိုင်ရှင်များ နှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ၏
နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒ တပ်ပေါင်းစုသည် ၁၈ ရာစု အလယ်သို့
ရောက်လာသောအခါ အက်သံ ပါလာခဲ့တော့သည်။ ။

နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ တင်းကျပ်သော ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင်
စီးပွားရေးသည် တကယ်တမ်း တိုးတက် နိုင်ပါမည်လော...။ လူထု၏
အခွန်တော်ဖြင့် ခိုင်မာသည် ထက် ခိုင်မာလာသော အာဏာ
အဆောက်အအုံသည် လူထု၏ စီးပွားရေးဘဝကို မြှင့်တင်ပေးမည့်
ကိရိယာလော၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလော...။ ယင်းအာဏာ အဆောက်
အအုံ၏ ထိပ်ဆုံးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ
အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်ရနေခြင်းသည် ကော... တရားမျှတသည် ဟု ဆိုနိုင်
ပါမည်လော...။

သံသယမေးခွန်းများ သည် စီးပွားရေး မျက်နှာစာ၏ ထောင့်တိုင်း
နေရာတိုင်းတွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ဖြစ်လာတော့သည် ။ အထူးသဖြင့် လယ်သမားများ နှင့်
လုပ်ငန်းရှင်လေးများမှာ ပို၍ ဆူညံဆူညံ လုပ်လာကြသည်။ ။

ဤနောက်ခံကားတွင် နိုင်ငံတော်၏ တရားဝင်စီးပွားရေး
ပေါ်လစီဖြစ်သော "မာကင်တိုင်ဝါဒ"ကို ဆန့်ကျင်သည့်
သူပုန်အတွေးအခေါ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။ ဤအတွေးအခေါ်များ
၏ မွေးရပ်မြေသည် နိုင်ငံ တော် ချုပ်ကိုင်မှု အတင်းကျပ်ဆုံး
တိုင်း ပြည် ဖြစ် နေ ခြင်း မှာ သမိုင်း၏ တိုက်ဆိုင်မှုတော့

ဟုတ်ဟန်မတူပါချေ။

ဖီဆီအိုခရေစီနှင့် ဖီဆီအိုကရက်များ

"ပြင်သစ်စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်လိုက်သော ပိတ်စတစ်စ၏ လက်မတိုင်းတွင် ချည်မျှင် မည်၍ မည်မျှ ပါဝင်ရမည်ဆိုခြင်းကို အဆိုပါ စက်ရုံမှ ဆုံးဖြတ်လို့ မရ၊ နိုင်ငံတော်ကသာလျှင် ဆုံးဖြတ်ရမည်။" "ပါရီမြို့တော် ၏ လမ်းဘေးကဖီးဆိုင်များ တွင် ခေတ်စားခဲ့သော ပြက်လုံးဖြစ်ပါသည် ။ ပြောလည်း ပြောလောက်ပါသည် ။ ပြင်သစ်၏ နိုင်ငံတော် ချုပ်ကိုင်မှုကလည်း ကျပ်မှ ကျပ်၊ တင်းမှ တင်း။ ဤမျှ တင်းကျပ်သော နိုင်ငံတော်အာဏာ ကို လမ်းဘေးကဖီးဆိုင်မှ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေကြသူများကို "ဖီဆီအိုကရက်များ" "၁၁ ဟု ခေါ်ကြသည် ။ သူတို့ ၏ အယူအဆကို အကြောင်းပြု၍ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ အယူအဆမှာ "ဖီဆီအိုခရေစီ"၁၂ ဟု ဆိုသည် ။

"ဖီဆီအိုခရေစီ" ဆိုသည် မှာ ပြင်သစ်စကားလုံး ဖြစ်သည် ။ "သဘာဝ၏ စည်းမျဉ်း" ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည် ။ မြေယာကို အဓိကထားသော အယူအဆဖြစ်၍ "မြေယာဘောဂဗေဒအယူဆ" ဟု ခေါ်သူတို့ လည်း ရှိသည် ။

အထင်ရှားဆုံး ပြင်သစ် ဖီဆီအိုကရက်မှာ "ဖရန်စွာကာနေး"၁၃ (၁၆၉၄ - ၁၇၇၄) ဖြစ်သည် ။ "ကားနေး" သည် ဘောဂဗေဒပညာရှင်တော့ မဟုတ်၊ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ဆရာဝန်မှ သာမန်ဆရာဝန် မဟုတ်၊ လူဝီ-၁၅၏ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဖြစ်သည် ။

"ကာနေး" မှာ ဆရာဝန်ပီပီ "ဟာဗေး" ၏ "သွေးလည်ပတ်မှုစနစ်" ကို ဆေးကျောင်းသားဘဝကပင် ပတ်ပတ်နပ်နပ် လေ့လာခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ဤစနစ်ကို အခြေခံ၍ "ဝင်ငွေလည်ပတ်စီးဆင်းမှု"၁၄ ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နှောင်းခေတ်ပညာရှင်များက သုံးသပ်ကြသည်။ ။

သူ၏ အယူအဆအရ ဝင်ငွေသည် မပြတ်လည်ပတ်နေရမည်ဟု ဆိုသည် ။ တစ်နေရာရာတွင် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ရပ်တန့်သွားလျှင် စီးပွားရေး ပြဿနာများ ပေါ်လာတော့သည် ဟု ဆိုသည် ။ ဇိမ်ခံခြင်းသည် ဝင်ငွေလည်ပတ်မှုကို ရပ်တန့်နှောင့်နှေးစေရာရောက်၍ ဇိမ်ခံနိုင်သူ မြေရှင်များကို အခွန်ကောက်ရမည်ဟု ကြော်ငြာခဲ့သည် ။ ထို့ထက် စီးပွားရေးတွင် နိုင်ငံတော်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ထိန်းချုပ်ခြင်းသည် လည်း ဝင်ငွေ၏ မပြတ်လည်ပတ်စီးဆင်းမှုကို ဟန့်တားပိတ်ဆို့ရာ ရောက်သည် ဟု လည်း ရပ်ခံတင်ပြခဲ့သည် ။ ဤ အချက်သည် "ကာနေး" က သူ့နောက်မျိုးဆက် "အဒမ်စမစ်"၁၅ ကို လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်သော အယူအဆဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

"ကာနေး" ၏ နောက်ထပ်အရေးကြီးသော တင်ပြချက်တစ်ရပ်မှာ "အပိုတန်ဖိုးထုတ်လုပ်မှု"၁၆ အယူအဆဖြစ်သည် ။ လယ်ယာလုပ်ငန်းသည် "အပိုတန်ဖိုး" ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပြီး၊ ၎င်း အပိုတန်ဖိုးသည် သီးစားခ၊ လုပ်အားခစသော ပုံသဏ္ဌာန်များ ဖြင့် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံး လည်ပတ်သွားသည် ဟု ဆိုသည် ။ "ကာနေး" ၏ နောက်မျိုးဆက် နှစ်ခုခြားမှ လူဖြစ်ခဲ့သော "ကား(လ်) မာကွီ"၁၇ က သူ၏ တန်ဖိုးသဘော တရားသည် "ကာနေး" မှ စတင်ခဲ့ခြင်းပါဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ဖူးသည် ။

အခြားထင်ရှားသည့် "ဖီဆီအိုကရက်" တစ်ဦးမှာ "ယန်းကပ်တာဂေါ" ၁၈ (၁၇၂၇-၁၇၈၁) ဖြစ်သည်။ သူသည် လူဝီ ၁၅ ၏ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ "တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုကို ခွင့်ပြုရမည်" ဟု ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ "လူတိုင်း အကြွင်းမဲ့ ညီမျှရေးဆိုသည် မှာ လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်၊ သို့သော် ကွာဟမှုလည်း မကြီးမားသင့်" ဟု တင်ပြခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

"တာဂေါ" သည် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး အခွင့်အာဏာကို အသုံးပြုပြီး မာကင်တိုင်ဝါဒကို စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးမူများ ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မာကင်တိုင်ဝါဒ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါ။ သူသာ ရာထူးပြုတ် သွားခဲ့ရသည်။ ။

နောင် နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင် မူကား၊ ဖီဆီအိုခရေစီ၏ မွေးရပ်မြေ၊ ပြင်သစ်ပြည်ကြီးမှာ တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခု၏ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

ဖီဆီအိုခရေစီ (သင်္ခေပ)

၁။ မြေယာလုပ်ငန်းသည် သာ၊ အပိုတန်ဖိုး ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဓနသည် မြေယာ မှ လာသည်။ ။

၂။ မြေယာနှင့် မပတ်သက်သော အခြားကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းသည် ဓန၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုသာ ပြောင်းလဲ စေနိုင်သည်။ ။ ဓနကို ဖန်တီးခြင်းမဟုတ်။

၃။ ကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းသည် လည်း ကုန်ပစ္စည်း၏ နေရာနှင့်

ပိုင်ရှင်ကိုသာ ပြောင်းလဲစေနိုင်သည် ။ ခန့်ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိသည် မဟုတ်။

၄။ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံး၊ ပုံမှန်လည်ပတ်နေစေရန် သဘာဝအတိုင်း လွှတ်ထားသင့်သည် ၊ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့် အဖွဲ့အစည်းကမှ ထိန်းချုပ်မှု မလုပ်သင့်။

စီးပွားရေးလစ်ဘရယ်ဝါဒီများ

၁၇ ရာစုတွင် သန္ဓေတည်ခဲ့ပြီး၊ ၁၈ ရာစုတွင် ဖွားမြင်ခဲ့ကာ၊ ၁၉ ရာစုတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးခဲ့သော အယူ အဆတစ်ရပ်မှာ "စီးပွားရေး လစ်ဘရယ်ဝါဒ" ၁၉ ပင် ဖြစ်သည် ။ ယနေ့အထိလည်း ဩဇာကြီးဆဲ အယူအဆဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ပထမဆုံး စီးပွားရေး လစ်ဘရယ်ဝါဒီမှာ "ဒုဒလေနော့" ၂၀ (၁၆၄၁-၁၆၉၁) ဖြစ်သည် ။ "နော့" ၏ ကြွေး ကြော် သံ မှာ "နှောင်ကြိုးမဲ့ကုန်သွယ်ရေး" ၂၀ ဖြစ်သည် ။ "နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှုတွင် ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်မှု အားလုံးကို ဖယ်ရှားရမည်" ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တင်ပြခဲ့သည် ။ မာကင်တိုင် ဝါဒသမားများ ၏ "အကျိုးရှိသော ငွေပေး၊ ငွေယူရှင်းတမ်း" ဆိုသည့် အယူအဆကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည် ။

မာကင်တိုင်ဝါဒ အလိုအရ "နိုင်ငံရပ်ခြား ကုန်သွယ်မှုမှ ရသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အမြတ်သည် ကုန်သွယ်ဘက်နိုင်ငံအတွက် အရှုံးဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရပ်ခြားကုန်သွယ်မှုတွင် မိမိဘက်မှ အမြတ်ရရန်၊ သွင်းကုန်ကို ကန့်သတ်ပြီး၊ ပို့ကုန်ပိုများ အောင်

ကြိုးပမ်းရမည်။ သို့မှသာ မိမိနိုင်ငံအတွက် "အကျိုးရှိသော ငွေပေး၊ ငွေယူရှင်းတမ်းဖြစ်လာမည်" ဟု ဆိုသည် ။ ဤသည် ကို "နော့" က လက်မခံ။

"နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်ရေးသည် သက်ဆိုင်ရာ နှစ်နိုင်ငံလုံးကို အကျိုးရှိစေသည် ။ မည်သည့် ဘက်က မှ မရှုံး၊ ကုန်သွယ်မှုကို ထိန်းချုပ်ပိတ်ဆို့ခြင်းသည် သာလျှင် ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်များကို ဟန့်တားရာ ရောက် သည် " ဟူ၍ "နော့" က တင်ပြသည် ။ ဤအယူအဆကြောင့် ပင် "နော့" ကို "နှောင်ကြီးမဲ့ကုန်သွယ်ရေး" ၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကြီးဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"နော့" ၏ အယူအဆကို ဆက်ခံခဲ့သူမှာ ဒဿနပညာရှင် "ဒေးဗစ်ဟုမ်း" ၂၂ (၁၇၁၁-၁၇၇၆) ဖြစ်သည် ။ "မာကင်တိုင်ဝါဒ၏ စီးပွားရေးပေါ်လစီအရဆိုလျှင် ၎င်းတို့ မျှော်မှန်းသော အကျိုးရှိသည့် ငွေပေး၊ ငွေယူ ရှင်းတမ်းကို ဘယ်လိုမှ မရနိုင်" ဟု "ဟုမ်း" က ဆိုသည် ။ "၎င်းတို့ ပေါ်လစီအရ ပို့ကုန်မှ ရသော ဝင်ငွေကို ရွှေနှင့် ငွေဝယ်ပြီး၊ ပြည်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်မည်။ ထိုအခါ ပြည်တွင်းအသပြာ အရေအတွက်တိုး လာပြီး၊ ကုန်ဈေး နှုန်းများ တက်လာလိမ့်မည်။ ဤကုန်ဈေးနှုန်း တက်မှုက ကုန်ထုတ်စရိတ်ကို ပိုကြီးလာစေပြီး၊ ပို့ကုန်ကို ကျဆင်းစေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျာမေး သူ့အမေရိကန်နန်းဆိုက်ပြီး၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်" ဟု အခိုင်အမာ ဆိုသည် ။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဒဿနပညာရှင် "ဂျွန်လော့(ခ်) ၂၃ (၁၆၃၂-၁၇၁၄) ကိုလည်း စီးပွားရေးလစ်ဘရယ်ဝါဒီ များ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြကြသည် ။ "လော့(ခ်)" က လူလုပ်အား၊

ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းတို့ ၏ ဖြစ်သင့်၊
ဖြစ်ထိုက်သော အဆက်အစပ်ကို ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ ။ လူ့လုပ်အားနှင့်
သဘာဝအရင်း အမြစ်တို့ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်
ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးဖြစ်စဉ်မှ သီးပွင့်လာသော ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများ တွင်
လူသား သည် "မိမိဥစ္စာ" ဆိုသော အမှတ်အသားကို
ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဤပုဂ္ဂလိက အမှတ်တံဆိပ်ကို ဇွတ်
ဖျက်ခိုင်းလျှင်၊ အလုပ်လုပ်ချင်အောင် တွန်းအားပေးသည့် "မက်လုံး"
မရှိတော့ဘဲ၊ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးလည်း ကျဆင်းသွားမှာ သေချာသည်။
ဟု "လော့(ခ်)" က ရပ်ခံတင်ပြခဲ့သည်။ ။ ဤအချက်ကို "အဒမ်စမစ်"
အပါအဝင် နှောင်းခေတ်ပညာရှင်များက
အထူးအလေးထားခဲ့ကြပါသည်။ ။

စီးပွားရေးလစ်ဘရယ်ဝါဒ (သင်္ချေပ)

၁။ ဓန၏ အရင်းအမြစ်မှာ မြေယာမဟုတ်၊ ကုန်သွယ်ရေးလည်း
မဟုတ်၊ လူ့လုပ်အားသာ ဖြစ်သည်။ ။

၂။ လုပ်အားဆိုရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီ၏ မိမိအကျိုးရှိရာ
ရှိကြောင်းအတွက် အားထုတ် ကြိုးပမ်းမှုကို ဆိုလိုသည်။ ။

၃။ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုအတွက် မြေဩဇာကောင်း မကောင်းနှင့်
ငွေပေး၊ ငွေယူရှင်းတမ်း အကျိုးရှိ၊ မရှိပေါ် မူမတည်။ ပုဂ္ဂလိက
လူသားအတွက် "မက်လုံး" ဖန်တီးပေးနိုင်မှုအပေါ်သာ မူတည်သည်။ ။

၄။ ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကာကွယ်ပေးရမည်။ ၎င်းကို
ထိခိုက်စေပါက၊ စီးပွားရေးတွင် "မက်လုံး" မရှိတော့၍

ကုန်ထုတ်စွမ်းအား ကျဆင်းစေလိမ့်မည်။

၅။ နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်ရေးတွင် အတားအဆီး
အပိတ်အဆို့အားလုံး ဖယ်ရှားပစ်ရမည်။ သို့မှသာ သက်ဆိုင်ရာ
နိုင်ငံတိုင်းအတွက် အကျိုးရှိနိုင်လိမ့်မည်။

ဤသည် တို့ မှာ "အဒမ်စမစ်" နှင့် "ကျမ်းရိုးဘောဂဗေဒ"၂၄
မတိုင်မီ ရှေ့တော်ပြေး အဖြစ်သနစ်နှင့် အခင်းအကျင်းများ ဖြစ်ပါသည်
။

၁။ Vasco Da Gama

၂။ Columbus

၃။ Bullionists

၄။ Thomas Mun

၅။ England's Treasure by Foreign Trade

၆။ Balance of Payments

၇။ Jean Baptiste Colbert

၈။ Colbertism

၉။ Mercantilist

၁၀။ Balance of Trade

- ၁၁။ Physiocracies
- ၁၂။ Physiocracy
- ၁၃။ Francois Quesnay
- ၁၄။ Circular Flow of Income
- ၁၅။ Adam Smith
- ၁၆။ Surplus Product
- ၁၇။ Karl Marx
- ၁၈။ Jacques Turgot
- ၁၉။ Economic Liberalism
- ၂၀။ Dudley North
- ၂၁။ Free Trade
- ၂၂။ David Hume
- ၂၃။ John Locke
- ၂၄။ Classical Economics
